

Protesto, en primera persona

La Seca recupera el festival i dona veu a noves lectures a l'obra creativa de Joan Brossa

Núria Vizcarro és una actriu i directora que es va meravellar per l'obra de Joan Brossa quan tenia poc més de 20 anys a València. La seva relació es va consolidar en el seu pas per l'Institut del Teatre. Fins ara, tot el que havia construït a escena tenia un aire "acadèmic". El novembre passat, fruit d'una residència artística a La Seca, va estrenar amb Joan M. Albinyana *Protesto, bon començament és aquest*. Aquesta cita correspon a *Quiriquibú*, escrita el 1945 i que arrenca al primer volum de *Teatre Complet. Poesia Escènica*, d'Edicions 62 (1975). No va caldre buscar més pel títol. Però sí que es va allargar la lectura per teixir cites i reflexions dels personatges d'en Brossa. Ara

aquell muntatge es torna a presentar a la sala Palau i Fabre dins del Barribrossa, que s'allarga del 19 al 24 de maig, per equipaments culturals del barri de la Ribera. L'any passat no es va poder organitzar per dificultats econòmiques. La Seca dona a conèixer la veu de Brossa però també Palau i Fabre amb uns espectacles populars.

El director artístic de La Seca, Hermann Bonnín, li havia plantejat el repte de construir una obra sobre l'univers visual de Brossa només a partir de l'actor i de la paraula. L'espectacle, dirigit per Albinyana i que compta amb el suport de Xavier Serrat com a coneixedor de l'obra de Brossa, s'ha desplegat més enllà de les intencions de l'autor. Així, a les imatges d'un certa

comicitat de Brossa, s'hi arriba a través de la paraula dita. Aquest permís per rellegir-lo ha permès que les cites s'apropin molt a la realitat i a la voluntat dels dos intèrprets. Aquest *Protesto*, de fet, aixeca molt de la contradicció que van patir arran del 9-N. Estaven construint el muntatge mentre es produïen les anades i vingudes de recursos i demandes per poder tirar endavant la consulta popular. Ells, com a valenciana i mallorquí se sentien fora de joc. Perquè tota aquesta discussió es limitava únicament al Principat, com si des de les illes Balears i el País Valencià no tinguessin dret a intervenir-hi. La paraula crítica i irònica de Brossa és, doncs, l'eina per definir la relació que s'estableix entre els terri-

CRÍTICA JORDI BORDES

Teatre

La carrera de Los Excéntricos és llarguíssima. De fet, Marceline & Sylvestre comencen a treballar junts el 1978. No és fins al 1996 que es completa la companyia amb l'aparició de Zaza. Des de llavors, no es pot concebre els uns sense els altres. Practiquen un humor blanc, que redimeix, i mostra la part positiva de les persones. Tal com sona. Sens dubte els riures de Zaza són un dels trets més significatius de la companyia perquè són d'una gran ingenuïtat i, alhora, saben explotar l'atenció del públic. Mentrestant, Marceline s'acomoda en els vestits que millor li escauen, que fan conjunt amb barrets i saba-

Humor que fa més bones persones

tes. Sylvestre no queda curt tampoc, ara que, probablement, és l'excèntric dels tres que aconsegueix triomfar més en els seus objectius.

La gràcia de Los Excéntricos és que provoca el mateix riure que fa dècades amb els mateixos gags. Però el temps els ha millorat, perquè hi ha una notable con-

nexió amb l'espectador, que sap quina és la sorpresa. I espera, encantat, que la pausa s'allargui encara més, fins a esclatar el disbarat. A *The melting pot pourri* recullen entrades d'espectacles anteriors: bufen els guants, canten *La vie en rose* amb aquell micròfon tan alt, es barallen amb una aspiradora... i mantenen la música com a cordó umbilical: ara piano, acordió, *ukelele*, campanes... Tot ho fan sonar exquisidament bé sense renunciar, ni un segon, a fer una picada d'ullet. A entrar un gag. El mèrit de la companyia és l'ordre rigorós –tot i que aparentment tot és molt espontani– en què un artista deixa lluir l'altre. Hi ha

Una mirada pròpia.

Núria Vizcarro i Joan M. Albinyana imprimeixen una mirada pròpia a Brossa. LA SECA

toris de parla catalana. Els dos actors es confonen ambigüament amb els personatges i interpel·len el públic més que construir uns personatges concrets. Per això, Vizcarro no es cansa de dir una obvietat: que no tot el País Valencià vota Partit Popular i que cal trobar mecanismes per rebentar les “maniobres polítiques” per anul·lar les emissions de TV3 i de Catalunya Ràdio, per exemple. Una manera eficient de clamar contra aquesta estratègia lingüística anihiladora seria portar l'actuació al País Valencià i a les illes Balears: “en això estem”, admet la dramaturga tot i que reconeix “una certa vergonyeta” perquè forçosament la mirada des de fora del Principat serà molt més radical. *

una convivència absoluta a escena; tot arriba fresc, sense imposicions, com si fos natural. En realitat, el mèrit és haver pogut madurar l'excentricitat de cadascú al costat dels companys de viatge. Sovint, la majoria de pallassos acaben treballant sols. O amb algun *partenaire* d'una trajectòria molt desigual. Probablement, deu ser més fàcil de viatjar i de conviure. Los Excéntricos destaquen per la seva coralitat. És el que demostra que són defensors de la ingenuïtat de la canalla. I, des d'aquest punt de vista, poden fer riure tota la família, sense renunciar a un cert gust i emoció poètica. *

THE MELTING POT POURRI

Los Excéntricos

Intèrprets:
Marceline, Sylvestre, Zaza

Lloc i dia:
Dissabte, 9 de maig.
Fira Trapezi.

La gira inclou visites al Prat de Llobregat, Fira Tàrrrega i Nou Barris.

Retorn d'unes confidències íntimes

Mireia Trias i Judit Farrés són dues actrius que desdoblen el personatge protagonista. Ho fan amb tal naturalitat que el codi s'entén des de bon principi. També, quan alguna d'elles dona pas al diàleg a altres personatges secundaris. La peça és d'una notable cruesa però com que ho afronten amb honestedat i sense voler fer res gratuïtament ajuda a mostrar com un món miserable (noia menor i musulmana en ambient rural) i sòrdid (començarà a prostituir-se sense ser gaire conscient de les conseqüències de tot plegat) té un toc d'esperança en l'educació. La llibertat és relativa. Tornen a fer temporada després de l'èxit del muntatge, que ha trobat ressò com a acte entorn el dia de la Dona Treballadora arreu de Catalunya.

CONFIDÈNCIES A AL-LÀ

Shapia Azzeddine

Dia i lloc: A l'Atrium de Barcelona, fins al 7 de juny

'Encontro' impossible

Aquesta tarda hi ha una nova sessió dels *Encontros imaginari*, que imaginem el crític Joaquim Armengol amb la direcció d'Evelyn Arévalo. Els *Encontros* són unes peces que va idear Helder Costa en què imagina trobades entre tres personatges de diferents èpoques en un espai irreal. Avui, per exemple, la topada serà entre l'actriu mexicana María Félix (Carme Elias), el compositor Giuseppe Verdi (Joan Anguera) i Denis Diderot (Jaume Mallafre). Enguany, a més dels textos ideats per Helder Costa també se suma en cada trobada un de nou a càrrec de Narcís Comadira. La trobada es defineix com una tertúlia distingida i extraordinària amb els espectadors.

ENCONTRO IMAGINARI

Hélder Costa + Joaquim Armengol

Dia i lloc: Avui, a les 19 h al Born CC.

Entreguen els Max

El Barts acull demà al vespre l'entrega dels Premis Max, uns guardons que atorguen els socis de la SGAE. Rosa Maria Sardà rebrà el Max d'honor. Enguany, la gala es dedica a les grans intèrprets. S'ha ampliat a 22 les categories dels premis.

Dia i lloc: Demà a partir de les 20 hores a la sala Barts de Barcelona.

Sonora comèdia El director de

l'orquestra creu que pot atendre el mòbil i dirigir un assaig. Serà un daltabaix. CONDAL

Bona música, millor humor

Jordi Purtí és un convençut del maridatge entre humor i música clàssica. Si ja va poder comprovar que les àries d'òpera eren teatralitzables amb comicitat (*Hop!era* i posteriorment *Operetta*), fa uns mesos que va assumir l'encàrrec de fer broma amb tota una orquestra solvent com és la de cambra de l'Empordà. El mes de gener van fer tres setmanes al Condal i es va comprovar que la connexió amb el públic (ben variat d'edat i també de forma de vestir) era perfecta. Ara hi tornen. L'espectacle tindrà llarga vida fora de Catalunya. El gag frena al límit de caure al ridícul escènic dels músics i també la sobreactuació. L'acció no condiona que les adaptacions sonin amb la correcció que es mereix. Molt recomanable per anar-hi en colla i família.

CONCERTO A TEMPO D'UMORE

Jordi Purtí + Orquestra de Cambra de l'Empordà

Data i lloc: Fins al 31 de maig al Teatre Condal.